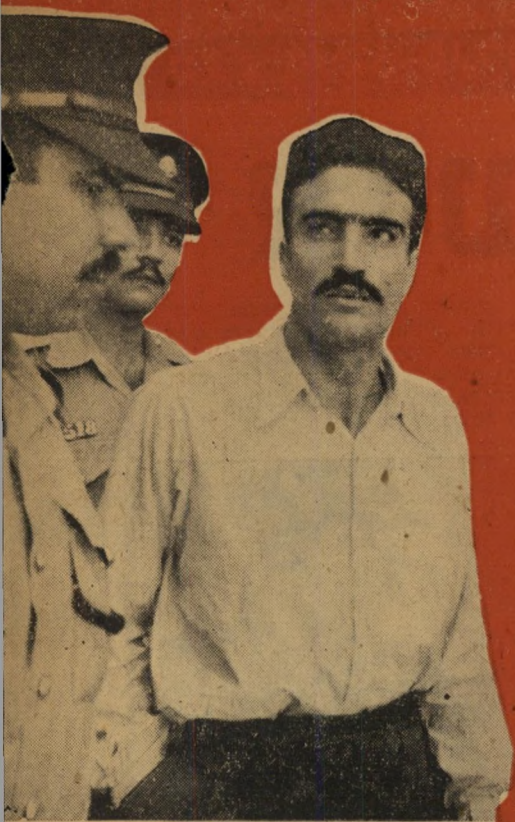

דעה בגרוש

משך שנתיים פעלה כנופיית פושעים. שהמשטרה מייחסת לה 4 מעשי רצח לפחות. רק הודות למקרה נחגלתה הכנופייה עליידי מאסרו של אחר מחבריה הפחות חשובים. פעולתה המהירה של המשטרה. שהונצחה עליידי צלמי "העולם הזה" הובילה לגילוי כל המעורבים בחבורה. שכראשה עמד גבר צעיר. יפה מראה. בן 26. שמואל לוי ערוסי (שמאל). העובדות שנתגלו. צער אחרי צער. הסירו את הלומ מעל המחוזות מסמרי השער שהתרחשו בבית הבודד בחולות בתיים

לוי וסאמיר הגיחו את הזקן על המטה. סאמיר חיפש בכיסיו, מצא ארנק בו נמצאו 70 גרוש בשטרות ניר ומפתחות חדרו. הוא העביר את כל הכבודה אל כיסיו שלו.

אז סגר לוי את כל החלונות והגיף את התיירים. סעדי הונח על הרצפה. לוי יצא וחזר עד מהרה כשבידו חבל עבה, מאלה ששימשו קודם לכן לתליית הכבסים. החבל נכרך סביב צווארו של סעדי ולוי, יחד עם קילאני, משכו בו בכל כוחם.

"זה בסדר!". עלי סוכר עמד נדהם בדלת. לכן לא ציפה, הוא צעק: "מה אתם עושים! הפסיקו!". אך נאמר לו לסתום את פיו ולשכוח את כל מה שראה, משום "שאם תוציא מלה, יהיה גם סופך כסופו". קילאני שהתעייף מן המאמץ, עזב את החבל, פינה את מקומו לסאמיר שהמשיך במלאכה. לבי סוף כרע לוי ברך, הגיח את אוזנו על לבו של הזקן, קם ואמר: "זה בסדר".

קילאני טיפס לעליית המטבח ובעזרת לוי וסאמיר משך את הגויה לתוך העליה. לוי פתח שנית את החלונות, קרא לנשים להיכנס, ציווה עליהן להכין ארבע כוסות תה. קילאני הורה לרבעה להביא לו לבנים נקיים. הוא רצה להתקלח. כלי האוכל הוסרו והחבורה ישבה לשחק בקלפים, עד רדת חשיכה. רק כשהיה החושך עבה למדי כדי להילת בסווח מעין הרע, יצא סאמיר למסור את המפתחות למאסרי.

בגדי שבת, זמירות שבת. רק במקרה הכהין שובנו של סעדי, סאלח עבדאללה גירבועה, קולע סלים וידידו הוותיק של אחמד, במוחמד מאסרי, שעה שהתכונן להיכנס אל החדר, לקצור את היבול. הוא עצר אותו, דרש לדעת איפה השיג את המפתחות. כשלא התקבלה שום תשובה מספקת, החליט סאלח לאפשר למשטרה לשאול שאלות נוספות. בעזרת השכר נים נלקח מאסרי אל תחנת המשטרה הקרובה.

סאמיר ראה שהמשחק הגיע אל קיצו. הוא מיהר אל לוי כדי להזהירו. הוחלט לחכות עד הבוקר. המשטרה עלולה לארוב במקום וכל תנועה חשודה תהרוס הכל. הגויה נשארה בעליה וכל החבורה שכבה לישון.

בשבת בבוקר, כמנהג גוברני יהודאין, באו אורחים לביתו (המשך בעמוד 14)

מאת עמנואל פרת

מבעד לחלונות בית-משפט השלום בתל-אביב, אשר היה מלא עד אפס מקום קהל סקרני, שעצר את גשמתו מרוב התרגשות, הסתננה אל האולם הנעימה הפשוטה של הוואלס לשופן. היה זה לוי מזור לסיפור רצח מוזעזע שנפרש לפני שופט השלום עמנואל ידיד-הלוי בשבוע שעבר.

זו היתה החוליה האחרונה. הסיום העגום, לשרשרת פשעים המיוחסים כולם לחבורה אחת, שזכתה, בפי העתונות, לשם מוזעזע "רצח בע"מ".

במקום מסויים, אנשים מסויימים. רוח ערב קרירה ונעימה נשבה כאשר ישב עלי נגיב ראשיד סוכר (24) על מדרי גות השער ברחוב מס' 60 ביפו. מוחו היה ריק ממחשבה. היה זה סימו של יום ללא מעשה. ממש כמו אתמול וכמו מחר.

לפתע הבחין שמישהו קורא בשמו. הוא הרים את עיניו וראה את מוחמד שרם אל-מאסרי ערבי גבוה, עבות גבות ועבות שפם, שקרא לו מקרן הרחוב הקרובה. היה גלוי לעין שמוחמד רצה לדבר איתו ביחידות.

מוחמד שאל את עלי אם הוא מכיר את הסבל הזקן אחמד אברעי-סעדי. עלי הכיר אותו, כמובן: הוא היה שכנו משך שנים. מוחמד התבונן מסביב, לחש לעלי שאצל סעדי מוצנע סכום הגון של כסף. הוא עצמו, במו עיניו, ראה אותו שעה שהביא לו את בגדיו לפני חודש ימים.

כאשר נדלק לשמע צליל הכסף, שביב אור בעיניו של עלי, פרש לפניו מוחמד את התוכנית כולה: אם יקבל על עצמו עלי להביא את סעדי למקום מסויים בבתי-ים יקחו אנשים מסויים מים את מפתחותיו של הזקן, ישיגו בעזרתם את הכסף. כפרס על עזרתו, היה על עלי לקבל 200 ל"י.

מתחת למזרון, פרי עמל. למחרת בצהריים חיכה עלי לסעדי בגן הקטן, הסמוך לבית החולים דגני. הכל סודר: נאמר לסבל שיש לפרוק מכונית בבתיים. בעלי המטען מעוניין נים מאד שהפירוק ייעשה לפני היכנס השבת (היה זה יום ששי) והם מוכנים לשלם היטב. סעדי הסכים ברצון: הוא אמנם זקן, אך עדיין כוחו במתניו. כל חייו עבד, וכל אשר נצבר מתחת למזרנו הוא פרי עמלו.

עלי חיכה בקוצר רוח. לבסוף הופיע הזקן. הם לקחו טכסי. נסעו לבתיים, לבית קטן העומד על החולות השוממים ברחוב הרב קוס, מאחורי בית הספר מורחיי.

את הדלת פתח שמואל לוי ערוסי, גבר גבוה ושחרחר, בן 26. בחדר היה אדם נוסף, ערבי בשם פאריס סאמיר שהעניף מבט חודר בסעדי, נהם בשבועות רצון. לוי שאל אם זהו הסבל שהוזמן כדי לפרוק את המכונית. כן, זה היה ראשי.

בבלוקון: שלוש נשים. לחדר נכנס אדם נוסף: ערבי צעיר, בעל מבנה חסון, שער מסולסל וגווז ועצמות לחיים בולטות. היה זה אחמד קילאני. לוי אמר שהמכונית לא הגיעה עדיין ובזמן הנותר, אין כל סיבה מדוע לא ישבו לאכול. קילאני הלך למטבח, להכין את האוכל, ולוי יצא החוצה אל בלוקון קטן, סמוך לבית.

בבלוקון ישבו שלוש נשים: רוזה, שמדת שגובהה לא עלה על מטר, בעלת שש אצבעות בכל אחת מידיה הקטנות, רבקה דהרי, נערה תימניה בריאת-בשר, אהובתו של קילאני ואחת המארחות בבית-הבושת שפתח לוי בביתו, וסוניה (קלסונד, לפי כינוייה) מנטיין הקטנטונה, בת ה-16, אילמת למחצה ומפגרת בשיכלה, עולה חדשה מטריפולי. היא הובאה אל לוי על ידי בעלה (היא לא ידעה אפילו לומר איפה גרו) ומאו נשאר רה שם, כיבסה את בגדיו של לוי, עשתה את עבודת-הבית ושיעשעה את לקוחותיו.

התיעצות

בהפסקה משוחח סגנורה של רוזה, נתן קנת (ימין), בידידות עם התובעת, בעוד שע. מ.מ. שלמה שווארץ מתכונן לעדותו. למטה: כלב-משטרה פרינץ במקום הפשע עם שנים מחוקרי המשטרה.

עדת-המלך דה

רבקה דהרי, הצביעה על בור השופכין אליו נזרם סם מרור. חיספזו נעיתו של סעדי האומלל.